

Arrest

nr. 186 393 van 3 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger te zijn van Arabische origine, afkomstig uit de stad Bagdad, Irak. U woonde er samen met uw echtgenote in de wijk al-Riyad. Op 1 december 2013 trad u in dienst bij het ministerie van Binnenlandse Zaken. Na een opleiding van twee maanden werd u toegewezen aan de brigade Sawlat al-Forsan van de derde divisie van de Federale Politie, dewelke gelegerd was in Mosul. Toen u naar uw eenheid ging na een kort verlof, moest u al na enkele dagen met de commandant van de inlichtingendienst van de brigade mee naar Bagdad. U werkte voor hem persoonlijk en moest voor hem kleine taken uitvoeren, zoals zijn echtgenote naar de markt of de kinderen naar school voeren, en boodschappen doen. Op 5 juni 2014 verdween de commandant spoorloos.

Omdat u niets van hem hoorde, bent u niet meer teruggekeerd naar uw eenheid. U bleef op uw eigen adres wonen en ging in een winkel werken. Via de media werden oproepen, gericht aan

gedeserteerde troepen, verspreid om zich naar verzamelplaatsen te begeven met het oog op het heropbouwen van de eenheden maar u ging hier niet op in. Begin april 2015 kwamen twee leden van de sjiiitische militie Assa'ib Ahl al-Hak naar uw woning en vroegen u om met hen mee te komen naar hun kantoor. U ging vrijwillig mee en sprak er met een sheikh. Hij wist dat u bij de Federale Politie had gewerkt en uw dienst had verlaten, en vroeg u om voor hen te komen werken. Hoewel u niet op zijn vraag wilde ingaan, gaf u aan dat u er over zou nadenken. De sheikh stemde hier mee in. Midden juni kwamen dezelfde twee mannen opnieuw naar u om te informeren naar uw besluit. U vertelde hen dat u het niet wilde doen, waarna ze zeiden dat u spijt zou krijgen van uw keuze. Op 15 juli vond u een dreigbrief van de militie aan uw deur. In deze brief werd u een lafaard en verrader genoemd, en werden u en uw familie met de dood bedreigd. U vertrok onmiddellijk met uw vrouw en kinderen naar uw schoonouders, die in een andere wijk in Bagdad woonden. U vertelde uw moeder en broer, die op hetzelfde adres als u woonden, niet wat er aan de hand was. Op 30 juli werd uw broer dood teruggevonden in de wijk al-Kadhimiya. Hij was die ochtend thuis vertrokken met uw auto, waarna het contact verloren was gegaan. In de ochtend van 1 augustus, na de begrafenis, bracht uw schoonvader u naar al-Taji, waar u onderdook tot aan uw vertrek uit Irak op 10 augustus. Die dag nam u het vliegtuig naar Turkije, van waar u op clandestiene wijze verder reisde naar België. U vroeg er asiel aan op 3 september 2015.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, rijbewijs en huwelijksakte; kopies van de paspoorten en identiteitskaarten van uw vrouw en kinderen; een onvolledige kopie van uw eigen paspoort; het overlijdensattest van uw broer; een dreigbrief van Assa'ib Ahl al-Hak; vier stukken in verband met het politieonderzoek naar de dood van uw broer; en het administratief bevel van uw aanstelling bij het ministerie van Binnenlandse Zaken.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten nadat u problemen had gekregen met de sjiiitische militie Assa'ib Ahl al-Hak (hierna 'AAH') omdat u had geweigerd om bij hen in dienst te treden. Hierop hadden ze doodsb bedreigingen geuit aan het adres van u en uw familie, en werd uw broer, vermoedelijk door AAH, vermoord. Bij een eventuele terugkeer naar Irak vreest u enerzijds vermoord te worden door AAH, anderzijds vreest u veroordeeld te worden voor het niet terugkeren naar uw eenheid. (CGVS d.d.18/04/2016, p.9-10)

Wat betreft uw vrees om geïnterviewd te worden door AAH omdat u geweigerd had hun rangen te vervoegen, dient omwille van de onderstaande redenen te worden besloten dat u de door u voorgehouden feiten niet aannemelijk maakt.

Uit uw verklaringen dient afgeleid te worden dat AAH u wilde inlijven om voor hen te vechten: ze verwezen bij hun oorspronkelijke vraag om hun rangen te vervoegen naar uw verleden bij de Federale Politie en als reden voor uw weigering had u aangegeven dat u niet wilde vechten of de wapens opnemen tegen onschuldige burgers. (CGVS, p.10, 12, 13, 23)

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, dd. 5 februari 2016) blijkt dat al Hashd al Shaabi, waartoe ook AAH behoort, door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: Er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi.

De door u aangebrachte elementen kunnen het Commissariaat-generaal er bovendien niet van overtuigen dat Al Hashd al Shaabi zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd.

Gezien de hierboven vermelde informatie waaruit blijkt dat de sjiiitische milities geen tekort aan gemotiveerde rekruten hebben, is het weinig aannemelijk dat AAH uitgerekend iemand met uw achtergrond gedwongen zou willen rekruteren. Hoewel u lid was van de Federale Politie, zou u enkel de basistraining van twee maanden hebben doorlopen. Nadien zou een commandant u bijna onmiddellijk meegenomen hebben naar Bagdad om persoonlijke taken voor hem uit te voeren, zoals het vervoeren van zijn gezinsleden en het doen van boodschappen. (CGVS, p.5-6) Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een specifieke ervaring in ordehandhaving of gevechtservaring had. Naast uw uiterst beperkte ervaring zou u bovendien ook nagelaten hebben terug te keren naar uw dienst in juni 2014, de periode waarin islamitische Staat aan een sterke opmars bezig was. Gevraagd waarom AAH u ondanks uw gebrek aan ervaring en het feit dat u al gedeserteerd zou zijn geweest toch nog zou hebben willen inlijven, stelde u dat ze denken dat u ervaring hebt omdat u bij de politie zat. (CGVS, p.22)

Dit is niet aannemelijk te noemen. Gelet op uw verklaring als zou AAH door het ministerie van Binnenlandse Zaken over u ingelicht zijn (CGVS, p.21) of het zelfs volledig geïnformeerd heeft (CGVS,

p.11), is het weinig waarschijnlijk te noemen dat zij geen accuraat beeld zouden hebben van uw profiel en achtergrond. Minstens van het feit dat u gedeserteerd was, zouden zij op de hoogte zijn geweest (CGVS, p.10), zodat het onwaarschijnlijk is dat zij niet op de hoogte zouden zijn van uw reële functie bij de Federale Politie.

Tevens zijn de door u verklaarde handelingen nadat u bedreigd zou zijn door AAH geenszins aannemelijk te noemen. Nadat u de dreigbrief van AAH zou hebben gevonden, zou u met uw vrouw en kinderen onmiddellijk jullie woning – waar ook uw moeder en broer woonden (CGVS, p.4) – hebben verlaten. U zou evenwel niets gezegd hebben tegen uw broer of uw moeder over de reden van uw vertrek. (CGVS, p.14) Gelet op de aard en ernst van de bedreigingen geuit in de door u neergelegde dreigbrief, is het bezwaarlijk aannemelijk te noemen dat u uw familieleden die samen met u in hetzelfde huis woonden, en er bovendien bleven wonen nadat u vertrok naar uw schoonouders, in het geheel niet zou hebben gewaarschuwd voor het mogelijke gevaar. De door u opgegeven verklaring hiervoor, overtuigt geenszins. U stelde dat u uw broer niet inlichtte omdat u niet wilde dat hij zich met deze zaak zou bezighouden of zich zorgen zou maken om u, en omdat u niet wist dat uw broer uiteindelijk een slachtoffer zou worden. (CGVS, p.14) Gezien het potentiële gevaar en het feit dat AAH er niet voor terugdeinst om geweld te gebruiken, zou men verwachten dat u uw familieleden minstens op de hoogte zou brengen van eventuele gevaren of risico's. Meer nog, u gaf aan dat u en uw broer dezelfde auto deelden én dat u er van uit ging dat het gebruiken van deze auto risico's inhield. (CGVS, p.15) Daarnaast zijn uw handelingen ook op een ander punt onaannemelijk. Gevraagd of u tussen 15 en 30 juli – i.e. de periode waarin u ondergedoken leefde bij uw schoonouders – nog geïnformeerd had of er bij u thuis nog iets was gebeurd, antwoordde u in eerste instantie ontkennend, waarbij u verduidelikte dat u uw broer en/of moeder niet meer kon bereiken. (CGVS, p.18) Alvast dit laatste is tegenstrijdig met uw latere verklaring dat u in deze periode wel contact met hen had, maar dat uw moeder of broer u niets vertelden. (CGVS, p.18) Indien dit laatste het geval zou zijn, is het dan weer hoogst opmerkelijk te noemen dat u uw broer en/of moeder niet zelf gevraagd zou hebben of er nog relevante zaken gebeurd zouden zijn, noch hen zou hebben gevraagd om u verdachte zaken te melden. (CGVS, p.18) Dit getuigt immers bezwaarlijk van een ernstige interesse in uw problemen. Uw handelen zoals het door u geschetst werd, is dan ook bezwaarlijk te rijmen met de door u voorgestelde problemen met AAH.

Voorts zijn uw verklaringen aangaande uw motief om te weigeren om ingelijfd te worden door AAH bezwaarlijk consistent te noemen. In eerste instantie verklaarde u dat u “geen geweer tegen mensen [kan] gebruiken” (CGVS, p.12); u niet van vechten houdt en evenmin houdt van het gebruiken van wapens tegen eender wie (CGVS, p.22). Deze vermeende pacifistische overtuiging valt bezwaarlijk te rijmen met het feit dat u vrijwillig in dienst bent getreden bij de Federale Politie, een veiligheidsdienst die niet enkel ingezet wordt bij ordehandhaving maar ook gevechtsoopdrachten uitvoert (CGVS, p.23). Bij uw initiële aanmelding was het evenmin duidelijk dat u een functie zou krijgen die geen gevechtstaken zou omhelzen. (CGVS, p.22) Pas toen u gevraagd werd of de kans bestond toen u zich aanmeldde dat u bij een gevechtseenheid terecht zou komen, nuanceerde u plots uw standpunt. U had geen problemen met het dragen van wapens om mensen te beschermen en de wet toe te passen, maar wilde geen wapens gebruiken tegen onschuldige mensen. U gaf aan dat u wel uw wapen zou gebruiken tegen terroristen. (CGVS, p.23) De vaststelling dat u deze nuancerings pas in tweede instantie vermeldde (en nadat er concrete vragen over uw inlijving bij de politie waren gesteld), doet ernstige vragen rijzen bij uw vermeende pacifistische overtuiging die u aanvankelijk had geuit. Deze vaststelling doet verder vragen rijzen bij de door u voorgehouden problemen met AAH.

De door u neergelegde dreigbrief ten slotte, vermag niet om de bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het hier louter om een (afgeprinte) foto gaat van het origineel, zodat de authenticiteit van het document en zijn inhoud niet nagegaan kan worden. Bovendien is een dergelijke brief, met enkel een embleem van AAH, eenvoudig na te maken. Bijgevolg is de bewijswaarde ervan zeer beperkt en weegt ze niet op tegen de eerder vastgestelde onaannemelijkheid van uw verklaringen.

De overige door u neergelegde documenten die verband houden met uw asielrelaas – uw werkbadge, het administratief bevel van uw aanstelling, het overlijdensattest van uw broer, documenten in verband met de klacht bij de politie naar aanleiding van de dood van uw broer – kunnen de aannemelijkheid van uw asielrelaas evenmin herstellen. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Irak corruptie zeer wijdverspreid is en allerlei officiële documenten tegen betaling kunnen worden verkregen. Dit maakt dat de bewijswaarde van Iraakse documenten ernstig gerelativeerd dient te worden. Uw werkbadge en het administratief bevel vormen louter een begin van bewijs van het feit dat u bij de Federale Politie hebt gewerkt, iets wat door mij niet in twijfel wordt getrokken.

Er blijkt echter niet uit dat u onwettig afwezig zou zijn geweest, noch dat u in 2015 problemen zou hebben gekend met AAH. Ook de documenten in verband met de dood van uw broer, en het onderzoek

ernaar, leggen geen verband met uw vermeende problemen met AAH. De daders van de (vermeende) moord worden nergens specifiek genoemd, noch wordt er in de documenten – o.a. uw eigen verklaring bij de politie – van enig verband, op welke wijze dan ook, tussen de dood van uw broer en uw persoon melding gemaakt. Voor zover uw broer werkelijk omgebracht zou zijn, staven de door u neergelegde documenten geenszins uw vermeende problemen met AAH.

Wat uw vrees betreft, ten slotte, om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de Federale Politie voor vijf of zes jaar in de gevangenis opgesloten te worden (CGVS, p.10), dient vooreerst opgemerkt te worden dat u geen concrete elementen aanreikt ter staving van uw bewering dat de Iraakse autoriteiten u strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u ongewettigd afwezig bent gebleven. Zo legde u geen enkel document neer waaruit zou blijken dat de Iraakse autoriteiten u omwille van deze feiten (willen) vervolgen. Voorts kon u niet zeggen of er al een vonnis was uitgesproken tegen u, noch of er al een gerechtelijke procedure was opgestart. (CGVS, p.10) Bovendien blijkt voor het overige nergens uit uw verklaringen voor het Commissariaatgeneraal dat de autoriteiten al stappen hadden ondernomen om u te vervolgen, en dit terwijl uw vermeende onwettige afwezigheid al dateert van juni 2014 en u pas in augustus 2015 Irak hebt verlaten. Daarenboven bent u nadat u niet zou teruggekeerd zijn naar uw eenheid in juni 2014 op uw eigen adres blijven wonen en hebt u een andere job aangenomen. (CGVS, p.4, 5) Uw vrees is louter gebaseerd op het bestaan van wettelijke bepalingen die uw onwettige afwezigheid van de dienst strafbaar stellen. (CGVS, p.10)

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gezien de bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten die nog niet eerder besproken werden, vermogen niet om deze conclusie te wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, rijbewijs en huwelijksakte, de kopies van de paspoorten en identiteitskaarten van uw vrouw en kinderen, en de onvolledige kopie van uw eigen paspoort bevatten enkel persoonsgegevens van u en uw gezinsleden. Deze worden door mij niet in twijfel getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het Commissariaat-generaal er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat

er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het Commissariaat-generaal benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het Commissariaat-generaal wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het Commissariaat-generaal wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het Commissariaat-generaal benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het Commissariaat-generaal er op dat de cijfers in vornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook

kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het Commissariaat-generaal erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het Commissariaat-generaal er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de

terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker puurt in zijn "verzoekschrift tot nietigverklaring" een enig middel "uit de overtreding van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hieronder de wet van 15.12.1980, het artikel 1, alinea 2 van de Conventie van GENEVE van 28.07.1951, schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 met betrekking tot de verplichting tot een formele motivering".

2.1.2. Verzoeker gaat eerst in op de toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt in dit kader dat zijn relaas duidelijk en geloofwaardig was en dat hij heeft voldaan aan de bewijslast.

Verzoeker verwijt het CGVS dat waar verwezen wordt naar informatie over gedwongen rekrutering, niet gepreciseerd wordt over welke informatie het gaat. Verder geeft deze informatie geen beschrijving van de door verzoeker aangehaalde feiten "en deze dienen als ongeloofwaardig beschouwd te worden".

Volgens verzoeker blijkt uit het gehoorverslag dat zijn verklaringen spontaan en geloofwaardig waren en dat hij werd bedreigd door AAH.

Verzoeker wijst erop dat AAH geen zicht had op zijn werkelijke (voormalige) functie bij de Federale Politie. Verzoeker werkte samen met een commandant van de inlichtingendiensten tot aan de val van Mosul. Bij de opkomst van IS moesten de milities vrijwilligers terugroepen uit Syrië. Verzoeker vervolgt: "Dat meerdere gevallen van gedwongen rekrutering werden vastgesteld bij jongeren zonder ervaring."

Verder wijst verzoeker op de moord op zijn broer en de problemen van zijn familie. De bestreden beslissing neemt "bepaalde elementen" en de neergelegde documenten niet in overweging.

Volgens verzoeker zijn artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden door de motivering omtrent de door "de heer (F.)" neergelegde documenten. Het CGVS moet uitleggen waarom zijn documenten vals zijn en kan de documenten niet zonder enige geldige uitleg van tafel vegen. Verzoeker verwijst naar een arrest van het EHRM. Hij stelt vele documenten in origineel te hebben neergelegd.

Verzoekers familie verliet de woning niet omdat deze niet rechtstreeks werd gevisieerd. Daarom lichtte verzoeker hen niet in over de dreiging. Verzoekers broer werd gedood terwijl hij met de wagen reed.

Verzoeker stelt voorts:

"DAT de verzoeker het geheel van elementen heeft neergelegd die bewijzen dat zijn broer gestorven is en dat hij deel heeft uitgemaakt van de Irakese militie.

DAT de verzoeker op spontane wijze de verschillende bezoeken van de militie kon preciseren, het voorwerp en de inhoud van de dreigbrief.

DAT de verzoeker op duidelijke en precieze wijze heeft geantwoord dat hij IRAK heeft verlaten uit schrik.

DAT meerdere personen IRAK zijn ontvlucht ten gevolge van de druk van de sjjiitische militie."

2.1.3. Vervolgens gaat verzoeker in op de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij wijst erop dat de inlichtingen op de site van Buitenlandse Zaken strijdig zijn met de beweringen van verweerder en citeert in deze uit het reisadvies inzake Irak van het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

2.1.4. Verzoeker legt ter staving van zijn betoog ter terechtzitting nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Het betreft een overlijdensakte en een medisch attest.

2.2. Verweerder legt op 29 maart 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Bagdad, daterend van 6 februari 2017.

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging vanwege de sjiiitische militie AAH en de Iraakse overheid. AAH zou hij vrezen ingevolge zijn weigering om gedwongen toe te treden en de overheid zou hij vrezen omwille van het verlaten van zijn dienst als politieagent.

In de bestreden beslissing wordt in dit kader echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, dd. 5 februari 2016) blijkt dat al Hashd al Shaabi, waartoe ook AAH behoort, door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: Er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij beweert dat er niet zou worden gepreciseerd over welke informatie het gaat, dient immers te worden vastgesteld dat dit een miskenning vormt van de voormelde motivering. Hierin wordt duidelijk gesteld over welke informatie het gaat en deze informatie is opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier. De ongefundeerde bewering *“Dat meerdere gevallen van gedwongen rekrutering werden vastgesteld bij jongeren zonder ervaring”* doet aan de voormelde landeninformatie en de hierop gestoelde motivering geen afbreuk.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“De door u aangebrachte elementen kunnen het Commissariaat-generaal er bovendien niet van overtuigen dat Al Hashd al Shaabi zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd.

Gezien de hierboven vermelde informatie waaruit blijkt dat de sjiiitische milities geen tekort aan gemotiveerde rekruten hebben, is het weinig aannemelijk dat AAH uitgerekend iemand met uw achtergrond gedwongen zou willen rekruteren. Hoewel u lid was van de Federale Politie, zou u enkel de

basistraining van twee maanden hebben doorlopen. Nadien zou een commandant u bijna onmiddellijk meegenomen hebben naar Bagdad om persoonlijke taken voor hem uit te voeren, zoals het vervoeren van zijn gezinsleden en het doen van boodschappen. (CGVS, p.5-6) Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een specifieke ervaring in ordehandhaving of gevechtservaring had. Naast uw uiterst beperkte ervaring zou u bovendien ook nagelaten hebben terug te keren naar uw dienst in juni 2014, de periode waarin islamitische Staat aan een sterke opmars bezig was. Gevraagd waarom AAH u ondanks uw gebrek aan ervaring en het feit dat u al gedeserteerd zou zijn geweest toch nog zou hebben willen inlijven, stelde u dat ze denken dat u ervaring hebt omdat u bij de politie zat. (CGVS, p.22) Dit is niet aannemelijk te noemen. Gelet op uw verklaring als zou AAH door het ministerie van Binnenlandse Zaken over u ingelicht zijn (CGVS, p.21) of het zelfs volledig geïnfilteerd heeft (CGVS, p.11), is het weinig waarschijnlijk te noemen dat zij geen accuraat beeld zouden hebben van uw profiel en achtergrond. Minstens van het feit dat u gedeserteerd was, zouden zij op de hoogte zijn geweest (CGVS, p.10), zodat het onwaarschijnlijk is dat zij niet op de hoogte zouden zijn van uw reële functie bij de Federale Politie."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Hij beperkt zich in deze tot een loutere herhaling van zijn eerdere gezegden. Hiermee doet hij aan de voormelde, omtrent deze gezegden gedane vaststellingen geen afbreuk.

Verzoeker voert evenmin enig dienstig en concreet argument aan waar gemotiveerd wordt:

"Tevens zijn de door u verklaarde handelingen nadat u bedreigd zou zijn door AAH geenszins aannemelijk te noemen. Nadat u de dreigbrief van AAH zou hebben gevonden, zou u met uw vrouw en kinderen onmiddellijk jullie woning – waar ook uw moeder en broer woonden (CGVS, p.4) – hebben verlaten. U zou evenwel niets gezegd hebben tegen uw broer of uw moeder over de reden van uw vertrek. (CGVS, p.14) Gelet op de aard en ernst van de bedreigingen geuit in de door u neergelegde dreigbrief, is het bezwaarlijk aannemelijk te noemen dat u uw familieleden die samen met u in hetzelfde huis woonden, en er bovendien bleven wonen nadat u vertrok naar uw schoonouders, in het geheel niet zou hebben gewaarschuwd voor het mogelijke gevaar. De door u opgegeven verklaring hiervoor, overtuigt geenszins. U stelde dat u uw broer niet inlichtte omdat u niet wilde dat hij zich met deze zaak zou bezighouden of zich zorgen zou maken om u, en omdat u niet wist dat uw broer uiteindelijk een slachtoffer zou worden. (CGVS, p.14) Gezien het potentiële gevaar en het feit dat AAH er niet voor terugdeinst om geweld te gebruiken, zou men verwachten dat u uw familieleden minstens op de hoogte zou brengen van eventuele gevaren of risico's. Meer nog, u gaf aan dat u en uw broer dezelfde auto deelden én dat u er van uit ging dat het gebruiken van deze auto risico's inhield. (CGVS, p.15) Daarnaast zijn uw handelingen ook op een ander punt onaannemelijk. Gevraagd of u tussen 15 en 30 juli – i.e. de periode waarin u ondergedoken leefde bij uw schoonouders – nog geïnformeerd had of er bij u thuis nog iets was gebeurd, antwoordde u in eerste instantie ontkennend, waarbij u verduidelikte dat u uw broer en/of moeder niet meer kon bereiken. (CGVS, p.18) Alvast dit laatste is tegenstrijdig met uw latere verklaring dat u in deze periode wel contact met hen had, maar dat uw moeder of broer u niets vertelden. (CGVS, p.18) Indien dit laatste het geval zou zijn, is het dan weer hoogst opmerkelijk te noemen dat u uw broer en/of moeder niet zelf gevraagd zou hebben of er nog relevante zaken gebeurd zouden zijn, noch hen zou hebben gevraagd om u verdachte zaken te melden. (CGVS, p.18) Dit getuigt immers bezwaarlijk van een ernstige interesse in uw problemen. Uw handelen zoals het door u geschetst werd, is dan ook bezwaarlijk te rijmen met de door u voorgestelde problemen met AAH.

Voorts zijn uw verklaringen aangaande uw motief om te weigeren om ingelijfd te worden door AAH bezwaarlijk consistent te noemen. In eerste instantie verklaarde u dat u "geen geweer tegen mensen [kan] gebruiken" (CGVS, p.12); u niet van vechten houdt en evenmin houdt van het gebruiken van wapens tegen eender wie (CGVS, p.22). Deze vermeende pacifistische overtuiging valt bezwaarlijk te rijmen met het feit dat u vrijwillig in dienst bent getreden bij de Federale Politie, een veiligheidsdienst die niet enkel ingezet wordt bij ordehandhaving maar ook gevechtsoopdrachten uitvoert (CGVS, p.23). Bij uw initiële aanmelding was het evenmin duidelijk dat u een functie zou krijgen die geen gevechtstaken zou omhelzen. (CGVS, p.22) Pas toen u gevraagd werd of de kans bestond toen u zich aanmeldde dat u bij een gevechtseenheid terecht zou komen, nuanceerde u plots uw standpunt. U had geen problemen met het dragen van wapens om mensen te beschermen en de wet toe te passen, maar wilde geen wapens gebruiken tegen onschuldige mensen. U gaf aan dat u wel uw wapen zou gebruiken tegen terroristen. (CGVS, p.23)

De vaststelling dat u deze nuancering pas in tweede instantie vermeldde (en nadat er concrete vragen over uw inlijving bij de politie waren gesteld), doet ernstige vragen rijzen bij uw vermeende pacifistische overtuiging die u aanvankelijk had geuit. Deze vaststelling doet verder vragen rijzen bij de door u voorgehouden problemen met AAH."

Dat zijn familieleden (initieel) niet rechtstreeks geïnterviewd werden, doet geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat ook zij – gelet op de reputatie en handelswijze van AAH – potentieel gevaar liepen;

zeker wanneer verzoeker zelf niet kon worden gevonden. Verzoeker laat de voormelde motieven voor het overige volledig onverlet. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze onverlet laat, onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Wat uw vrees betreft, ten slotte, om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de Federale Politie voor vijf of zes jaar in de gevangenis opgesloten te worden (CGVS, p.10), dient vooreerst opgemerkt te worden dat u geen concrete elementen aanreikt ter staving van uw bewering dat de Iraakse autoriteiten u strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u ongewettigd afwezig bent gebleven. Zo legde u geen enkel document neer waaruit zou blijken dat de Iraakse autoriteiten u omwille van deze feiten (willen) vervolgen. Voorts kon u niet zeggen of er al een vonnis was uitgesproken tegen u, noch of er al een gerechtelijke procedure was opgestart. (CGVS, p.10) Bovendien blijkt voor het overige nergens uit uw verklaringen voor het Commissariaatgeneraal dat de autoriteiten al stappen hadden ondernomen om u te vervolgen, en dit terwijl uw vermeende onwettige afwezigheid al dateert van juni 2014 en u pas in augustus 2015 Irak hebt verlaten. Daarenboven bent u nadat u niet zou teruggekeerd zijn naar uw eenheid in juni 2014 op uw eigen adres blijven wonen en hebt u een andere job aangenomen. (CGVS, p.4, 5) Uw vrees is louter gebaseerd op het bestaan van wettelijke bepalingen die uw onwettige afwezigheid van de dienst strafbaar stellen. (CGVS, p.10)

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gezien de bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze nergens in concreto aanvecht, onverminderd overeind.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verzoekers vermeende vrees jegens de Iraakse overheid en de hiermee verbonden sjitische militie AAH wordt ondermijnd door de wijze waarop verzoeker zijn land verliet. Dat hij er in weerwil van voormelde vrees voor zou hebben gekozen om zijn land van herkomst op legale wijze en met gebruik van zijn eigen paspoort via de luchthaven te verlaten is immers niet aannemelijk (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.31). Evenmin is het aannemelijk dat hij daarbij geen problemen zou hebben gekend indien hij werkelijk door voormelde actoren werd vervolgd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker er geheel niet in slaagt om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De documenten die in het administratief dossier zijn opgenomen (map ‘documenten’) zijn geenszins van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat de Raad noch het CGVS moeten aantonen dat de kwetsieuze documenten vals zijn om hieraan bewijswaarde te onzeggen. Ook om andere redenen dan hun aangetoonde valsheid kan aan deze stukken bewijswaarde worden ontzegd.

De enige documenten in het administratief dossier die betrekking hebben op verzoekers asielmotieven zijn verder een foto/print van een dreigbrief, een overlijdensakte en een aantal documenten inzake de klacht naar aanleiding van het overlijden van verzoekers broer (stukken 10-12).

Wat betreft de dreigbrief, dient te worden vastgesteld dat deze slechts wordt neergelegd in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie/afdruk.

Hoe dan ook betreft dit een document waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan en dat door om het even wie (met een computer), om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld. Mede in acht genomen dat deze brief niet wordt neergelegd in het kader en ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, kan aan deze dreigbrief dan ook geen bewijswaarde worden gehecht.

Wat de overlijdensakte en de documenten in verband met de klacht naar aanleiding van het overlijden van verzoekers broer betreft, dient te worden opgemerkt dat aan zulke documenten slechts een

ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Zulke documenten kunnen op zich echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Dit geldt *in casu* nog des te meer nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten zoals degene die verzoeker neerlegde en dat zulke documenten zowel binnen als buiten Irak eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen (administratief dossier, map 'landeninformatie'). Ten aanzien van de documenten naar aanleiding van de klacht blijkt bovendien dat geen van deze stukken enige vorm van officiële hoofding of opmaak bevat. Het zijn louter handgeschreven niemendallen waarop enkele stempels zijn gezet. Dat het authentieke, door de Iraakse autoriteiten uitgereikte documenten zou betreffen, is bijgevolg niet aannemelijk. Hoe dan ook laat verzoeker de terechte vaststelling onverlet dat uit de documenten omtrent het overlijden van zijn broer geen verband met zijn vermeende problemen met AAH kan worden afgeleid zodat deze documenten deze problemen geenszins staven.

De overige documenten kunnen hoogstens een aanwijzing vormen voor verzoekers identiteit, herkomst, familiale profiel en voormalige beroepsactiviteiten (stukken 1-9 en 13-15). Zij kunnen echter geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen en werpen geen ander licht op de voorgaande beoordeling van verzoekers concrete asielmotieven.

De ter terechtzitting neergelegde documenten zijn evenmin van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Ten aanzien van deze documenten kan vooreerst worden opgemerkt dat hun waarde wordt gerelativeerd doordat verzoeker zich zelfs niet de minste moeite getroost om zelf enige duiding bij deze stukken te verschaffen. Hij geeft geen toelichting bij de feiten waarop deze stukken betrekking zouden hebben. Evenmin geeft hij aan om welke reden of in welke omstandigheden de betrokken personen problemen zouden hebben gekend. Integendeel beperkt hij zich tot de algemene boutade: *"Verzoeker wenst volgende stukken te voegen aan zijn dossier"*. Dit is niet ernstig.

De bewijswaarde van deze stukken wordt nog verder ondermijnd doordat verzoeker, zonder hiervoor enige dienstige uitleg te verschaffen, heeft nagelaten de feiten waarop deze stukken betrekking hebben te melden aan het CGVS of in het verzoekschrift en eveneens heeft nagelaten deze stukken aan het CGVS voor te leggen of bij het verzoekschrift te voegen. Deze feiten en stukken zouden immers dateren van begin september 2016 terwijl de bestreden beslissing slechts dateert van eind oktober 2016 en het verzoekschrift pas werd ingediend eind november 2016.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat beide documenten slechts worden bijgebracht in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat aan zulke documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, namelijk het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Zij kunnen op zich echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een relaas te herstellen.

Dit alles geldt *in casu* nog des te meer nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten zoals degene die door verzoeker worden neergelegd en dat zulke documenten zowel binnen als buiten Irak eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen (administratief dossier, map 'landeninformatie').

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*"UNHCR Position on Returns to Iraq"*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zwarte) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op

openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgefallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven evenmin aan dat hij valt onder toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont aldus niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS